

TEATR POLONIA

CAFÉ LUNA

SCENARIUSZ NA MOTYWACH FILMÓW
PEDRA ALMODÓVARA: MARIA JANICKA
TEKSTY PIOSENEK: ANNA
BURZYŃSKA REŻYSERIA: ANNA
ANNA WIECZUR-BLU SZCZ
WYSTĘPUJĄ: ANNA SROKA
-HRYŃ MATEUSZ DEBSKI
Z ZESPOŁEM MUZYCZNYM
PREMIERA: 25 KWIEŃNIA 2019

Café Luna

Scenariusz na motywach filmów Pedra Almodóvara:

Maria Janicka

Teksty piosenek:

Anna Burzyńska

Reżyseria:

Anna Wieczur-Bluszcz

Scenografia i kostiumy:

Ewa Gdowiak

Reżyseria światła:

Paulina Góral

Aranżacje i kierownictwo muzyczne:

Mateusz Dębski

Choreografia:

Anna Iberszer

Konsultacja wokalna:

Jacek Laszczkowski

Asystentka ds. scenografii:

Małgorzata Domańska

Producent wykonawcza**i asystentka reżysera:**

Magdalena Kłosińska

Obsada:

Anna Sroka-Hryń oraz Mateusz Dębski z zespołem muzycznym

Premiera: 25 kwietnia 2019 roku

Prawa autorskie do tekstów piosenek chroni Agencja Dramatu i Teatru ADiT.

Anna Wieczur-Bluszcz, reżyserka spektaklu

Café Luna to historia o tęsknocie za miłością, o samotności i odrzuceniu, pożądaniu i namiętności. Historia, można by powiedzieć o tym samym i taka sama, jak zawsze – a jednak inna, bo bohaterką jest nietypowa kobieta – Agrado. Jej imię znaczy ROZKOSZ...

Wejście w świat – niczym z filmów Almodóvara – to ryzykowna wyprawa. Konfrontuje z wyobrażeniami, przekonaniami i sprawdza granice. Nadaje nową perspektywę. Pozwala dotrzeć do sedna człowieczeństwa, jeśli tylko otworzy się serce, tak jak otwiera przed nami swe serce Agrado... Jej historia bawi, porusza, przeraża. To przez nią jeszcze bardziej możemy poczuć i przeżyć swą własną historię. I kiedy tylko oswoimy zewnętrzną powłokę i uważnie posłuchamy niezwykłej kobiety, usłyszymy być może głos własnego serca... i damy się ponieść życiu, jakbyśmy nie mieli nic do stracenia.

Remigiusz Grzela

Witaj, smutku!

O nostalgicznym świecie Pedra Almodóvara

Kiedy usłyszałem o próbach do spektaklu *Café Luna* pomyślałem, jak znakomity to pomysł, aby różne bohaterki z filmów Pedra Almodóvara spotkały się w jednym miejscu, jakby wpadły przez przypadek do scenariusza jego nowego filmu. Almodóvar lubi takie narracje, w których zwrot akcji albo postać zaskakują autora. Proces pisania jest dla niego równie ważny, co reżyseria. Chętnie w filmach odsłania kulisy pracy scenarzysty, a nawet uczynił ją tematem filmu *Przerwane objęcia*. Jego bohaterem jest niewidomy scenarzysta Harry Caine, któremu wydaje się, że przeszłość jest raz na zawsze zamknięta. U Almodóvara przeszłość zawsze jest otwarta. Bez niej nie byłoby takich historii i takich bohaterów. Uwielbia świat retrospektywny. Patrzymy na jego bohaterów i wiemy, że droga do tego miejsca, w którym są dzisiaj, była długa i pełna przygód. Zazwyczaj są osobni, nieprzystosowani, usiłując się w czymś zatracić, zabić samotność śpiewając nostalgiczne piosenki w podejrzanych barach. Jak mówi jedna z jego literackich bohaterek, międzynarodowy symbol seksu albo międzynarodowa gwiazda porno Patty Diphusa: dom służy do spania i kąpienia się, a ona wystarczająco już spała i kąpała się. I choć bohaterowie filmów Almodóvara często są kolorowi, krzykliwi, robią wiele hałasu, wadzą się ze światem a czasem czynią z niego scenę do grania swoich

nazbyt emocjonalnych ról, tak naprawdę są dotkliwie samotni, poszukują czułości. Może widz instynktownie to czuje, bo choć nie są z naszego świata, kochamy ich, mamy ochotę ich przytulić.

Źródeł tej samotności można szukać w biografii reżysera, cofając się do jego dzieciństwa. Wychowany w Calzada de Calatrava (ok. cztery tysiące mieszkańców, znana jedynie z faktu, że urodził się tam Pedro Almodóvar) w prowincji Kastylia-La Mancha, inny i osobny nie znajdował porozumienia ze światem rówieśników. Kiedy miał dwanaście lat, przeczytał popularną wówczas powieść *Witaj, smutku* francuskiej autorki Françoise Sagan i od razu poczuł się nihilistą. Polubił to słowo. Kiedy ktoś pytał go: „Kim jesteś, chłopcze?”, odpowiadał: „Jestem nihilistą”. Wspominał po latach, że obejrzawszy *Przygodę Antonioniego*, a był jeszcze właściwie dzieckiem, od razu zrozumiał, że to o nim. „W filmie była mowa o nudzie, a ja wiedziałem bardzo dobrze, czym ona jest, na tej mojej prowincji. Czulem się dokładnie tak, jak bohaterka grana przez Monicę Vitti, i mogłem powtórzyć za nią: «Nie wiem, co robić, dobrze, chodźmy do nocnego klubu...» – opowiadał Frédéricowi Straussowi.

Bardzo wcześnie zdał sobie sprawę ze swojej odmienności, a świadomość, że jest gejem sprawiała, że stawał się dodatkowo wyobcowany. Czuł się jak przybysz

z kosmosu, nie znajdując w życiu żadnego sensu. W filmach znajdował podobnych sobie, podobnie myślących. Dopiero wyjazd do Madrytu w 1968 roku, gdzie mieszka do dziś, i zakup kamery 8 mm trzy lata później zmieniły jego perspektywę. Co ciekawe, jedyna szkoła filmowa została zlikwidowana przez reżim frankistowski w 1971 roku. Dzisiaj trudno sobie wyobrazić, że Almodóvar mógłby mieć inną zawodową drogę niż amatorską. Zaczynał od filmowania przyjaciół. Organizował pokazy swoich filmów w mieszkaniu, i jak w niemym kinie na żywo objaśniał sceny, podkładając głos i dialogi. Często spierał się ze swoim filmem albo grającymi w nim kolegami. Był najbardziej zadowolony, kiedy występujący u niego przyjaciele nie mieli cienia aktorskiego talentu. W Madrycie zaczynała się alternatywa. Można więc powiedzieć, że znalazł się na właściwym miejscu we właściwym czasie. Po śmierci wojskowego dyktatora Francisco Franco w 1975 dla ludzi takich jak Almodóvar zaczęła się czas rebelii, feminizmu, wybuch ruchu punkowego. Nastała karnawałowa wolność. Pojawiła się *movida*, ruch odnowy kultury i obyczajowości. Słowo *movida* tłumaczy się też jako zabawę, hulankę, tym słowem nazywano zakup narkotyków, i równie dobrze można by je tłumaczyć jako „jazdę”. Po długim czasie dyktatury zrywano ze wszystkim, co formalne, ujęte w jakieś ramy. *Movida* była protestem

przeciwko zawodowstwu. „Amatorski” znaczyło dla nowego pokolenia: radosny, twórczy, wyzwolony. To był czas dla każdego, kto odnajdował w sobie choć cień talentu, odkrywał odmienną od innych wrażliwość, albo kto chciał się po prostu wyróżnić. Skończył się terror i skończył się strach. Ogólną liczbę ofiar reżimu frankistowskiego szacuje się na 200 tysięcy osób. Hiszpania, w dążeniu Franco, miała być jedna, wielka, katolicka. Teraz, nie tylko z powodu *movidy*, Hiszpania budzi się do życia, albo jak napisała Aleksandra Lipczak w książce *Ludzie z placu słońca*, Madryt zaczyna wychodzić z szafy: „W szafie najwięcej miejsca zajmuje trup dyktatora, który zmarł cztery lata wcześniej, ale są też w niej sztruksowe marynarki opozycjonistów, transparenty demonstrantów i wełniane golfy twórców piosenki autorskiej. W Madrycie 1980 roku mundury i sztruks zostały zastąpione przez watowane podomki w kwiaty. KobiECE, ale noszone nocami przez facetów. Madryt 1980 roku to miasto transwestytów, punków (*punkis*), ćpunów, kur domowych, które porzucają mężów, żeby zostać aktorkami, dziewczynek z dobrych domów, które rzucają szkołę, żeby zakładać punkowe kapele, pracowniczek ministerstwa przemysłu, które po pracy występują w undergroundowych filmach, burmistrzów, którzy mówią: „Błogosławiony niech będzie chaos. A kto się jeszcze nie upalił, do dzieła!”.

W Madrycie 1980 roku za najatrakcyjniejszą kobietę uważana jest Bibi Anderson, która na pytanie, czy to prawda, że urodziła się jako Manuel, odpowiada zmysłowym, niskim głosem: „Przepraszam, ale cierpię na amnezję”.

To wtedy Almodóvar poznaje takich ludzi, jakich później będzie pokazywał w swoich filmach. Był częścią ich „balangi”. Takich jak Lola, Agrado, Rosa. Takich jak Kika, Juana, Tina... Odnajduje w sobie wiele możliwości i talentów. Uwielbia opowiadać, pisze fabułki, felietony, dymki komiksów, rysuje. Komponuje muzykę i gra w kapelach punkowych, jedna z nich nazywała się wprost „Almodóvar y McNamara”. Krytyczka filmowa Ewa Mazierska uważa, że to z punku wzięło się zainteresowanie Almodóvara pornografią: „Źródłem jego pierwszego filmu długometrażowego *Pepi, Luci, Bom i inne dziewczyny z ulicy* (1980) jest fotonowela pod tytułem *Erekcje powszechne*, którą Almodóvar stworzył dla komiksowego czasopisma *La Vibora*”. To w pierwszej połowie lat 80. powstawały felietony o Patty Diphusa, publikowane w tygodniku „La Luna”. Patty Diphusa była niejako alter ego Almodóvara, i do dziś pozostaje jedną z najbliższych mu postaci w ogóle.

Swoją szkołę filmową odbywa Almodóvar, biegając codziennie do madryckiej filmoteki. Podgląda kino największych reżyserów i zakochuje się w aktorkach. Jedną

z najważniejszych stanie się dla niego ikona hollywoodzkiego kina, Bette Davis. W filmie *Wszystko o mojej matce* nawiąże do jednego z jej największych filmów – *Wszystko o Ewie* – przenosząc właściwie i postaci i wątki. Nie bez powodu bohaterką u Almodóvara jest aktorka, która nazywa się Huma Rojo, i jak Bette Davis nie rozstaje się z papierosem. „Dym” po hiszpańsku to „humo”. Bette Davis, zapytana pod koniec życia w programie telewizyjnym, dlaczego wciąż pali, nawet teraz w trakcie wywiadu, odpowiedziała: „Och, bez papierosa już nikt by mnie nie rozpoznał”.

Swój film *Wszystko o mojej matce* zadedykował: „Wszystkim aktorkom, które grają aktorki; wszystkim kobietom, które grają; wszystkim mężczyznom, którzy grają i stają się kobietami; wszystkim, którzy chcą być matkami. Mojej matce”. Sam mówił, że to film „o twórczości artystycznej, o kobietach, o mężczyznach, o życiu i o śmierci, i jest to, bez wątplenia, jeden z moich filmów, w których panuje największa intensywność (...) być może nawet chwilami przesadna i przygniatająca. Literatura, teatr, miłość dwóch kobiet, zraniona matka podejmująca walkę, prostytutka, Agrado i świat transwestytów są tematami, które podejmowałem już wcześniej, ale tym razem podchodzę do tych kwestii zupełnie inaczej (...). Kiedy pytają mnie, która z postaci w tym filmie jest do mnie najbardziej podobna, odpowiadam,

że Esteban. Wyobrażam sobie siebie u jego boku, widzącego to, co on widzi, czytającego to, co on czyta, i towarzyszącego jego matce (...). Wzrastałem i pisałem, słuchając kobiet rozmawiających ze sobą na podwórzu pod moim domem, w mojej wiosce. Związek między fikcją i życiem jest dla mnie ważny i chciałem, aby istniał on także w podświadomości Estebana”.

Świat jest dla Pedra Almodóvara planem gry, na którym odbywa się psychodrama, choć czasami ukryta pod malinową peruką i udająca komedię. Teraz zmierzy się z tym światem znakomita aktorka i wokalistka, Anna Sroka-Hryń, wcielając się w bohaterki z filmów Pedra Almodóvara. I wiele aktorek tej tego spektaklu na pewno pozazdrości.

Bibliografia:

Frédéric Strauss *Almodóvar. Rozmowy*, przełożył Oskar Hedemann, Świat Literacki, Izabelin 2003
Ewa Mazierska *Słoneczne kino Pedra Almodóvara, słowo/obraz terytoria*, Gdańsk 2007
Aleksandra Lipczak *Ludzie z placu słońca*, Dowody na Istnienie, Warszawa 2017

Remigiusz Grzela – pisarz, dramaturg, dziennikarz. Był kierownikiem literackim Teatru na Woli im. T. Łomnickiego, aktualnie jest kierownikiem literackim Teatru Żydowskiego im. E.R. i I. Kamińskich. Wśród wielu jego wystawianych sztuk była sceniczna adaptacja felietonów Pedra Almodóvara *Patty Diphusa* (2006) – monodram Ewy Kasprzyk w reż. Marty Ogrodzińskiej grany w Teatrze Polonia.

Agrado – Anna Sroka-Hryń

Anna Sroka-Hryń

Absolwentka Wydziału Aktorskiego Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie (2000). Współzałożycielka Studia Teatralnego „Kolo”. Zagrała między innymi w spektaklach Igora Gorzkowskiego: *Rosyjski dramat*, *Strona zakwitających dziewcząt*, *Miłość do trzech pomarańczy*, *Absolutnie off show*, *Taksówka*, *Starucha* wg tekstów Daniła Charmsa, *Księżycowy chłopiec* Raymonda Queneau. Koncertuje z własnymi recitalami, między innymi z recitalem piosenek Edith Piaf, Ewy Demarczyk, Agnieszki Osieckiej, Billie Holiday z towarzyszeniem wybitego kompozytora i pianisty Włodzimierza Nahornego, wykonuje także recital piosenek międzywojennych *Vintage*. Występowała na wielu stołecznych scenach, między innymi w Teatrze Komedia (*Kopciuszek*), Teatrze Polonia (*Kobieta z widokiem na taras*), Teatrze Montownia (*Peer Gynt*, *Lovv*), Teatrze Studio (*Jedną ręką*), Teatrze Ochoty (*Starucha*, *Fale*), Teatrze Soho oraz na terenie całego kraju, między innymi w Teatrze im. W. Siemaszkowej w Rzeszowie (*Piaf*, *Kształt rzeczy*, *George & Ira Gershwin*), Teatrze Rozrywki w Chorzowie (*Odjazd*, *West Side Story*, *Rent*, *Lady Day at Emerson's Bar and Grill*, *Przygody fryzjera damskiego*).

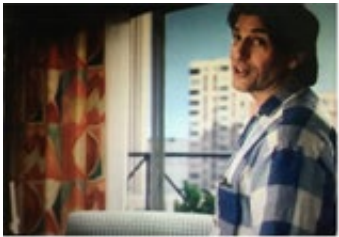
W 2006 roku za kreację aktorską w spektaklu *Taksówka* otrzymała Nagrodę im. Jana Świderskiego Sekcji Teatrów Dramatycznych Związku Artystów Scen Polskich w XII Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. Laureatka Nagrody Artystycznej „Złota Maska” Marszałka Województwa Śląskiego Janusza Moszyńskiego w kategorii rola wokalnno-aktorska za rolę Maureen Johnson w spektaklu *Rent* Jonathana

Larsona w reż. Ingmara Villqista (2006) oraz Teatralnej Nagrody Muzycznej im. Jana Kiepury w kategorii Najlepsza Śpiewaczka za rolę Edith Piaf w spektaklu *Edith i Marlene* w reż. Marty Mészáros, Mazowiecki Teatr Muzyczny (2013). Laureatka VI edycji konkursu „Pamiętajmy o Osieckiej”, finalistka PPA we Wrocławiu (2003). W 2003 roku otrzymała I nagrodę dziennikarzy Wybrzeża w szóstej edycji konkursu „Pamiętajmy o Osieckiej” i III nagrodę w finale warszawskim, a w 2006 roku – nagrodę im. Janiny Nowickiej-Prokuratorowskiej i Stanisława Prokuratorowskiego „za twórcze osiągnięcia i postawę umacniającą etos artysty” przyznaną przez ówczesnego Rektora Akademii Teatralnej, profesora Lecha Śliwonika.

Ma w swoim dorobku kilkadziesiąt ról dubbingowych, serialowych i filmowych. Związana z Teatrem Muzycznym „Roma”, zagrała tam w spektaklach: *Proces* w reż. Jakuba Sztydlowskiego (2013), *Całujcie mnie wszyscy w odbiornik* (2013) i *Tuwim dla dorosłych* (2011) – oba w reż. Jerzego Satanowskiego, *Alicja w krainie czarów* w reż. Cezarego Domagały (2015) na Novej Scenie Teatru Muzycznego „Roma”, zaś w spektaklu *Mamma Mia!* (2015) wcieliła się w rolę Donny Sheridan. W Teatrze 6. Piętro brała udział w spektaklu *Młynarski obowiązkowo* w reż. Jacka Bończyka (2015), a w Teatrze Ochoty w przedstawieniu *Triathlon – Rocznic* w reż. Anny Wiczur-Bluszcz (2016). W 2018 roku w Teatrze Collegium Nobilium wyreżyserowała spektakl *Lunapark* z piosenkami Grzegorza Ciechowskiego. W 2013 roku obroniła tytuł doktora sztuki na Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie, gdzie od kilku lat jest wykładowczynią.

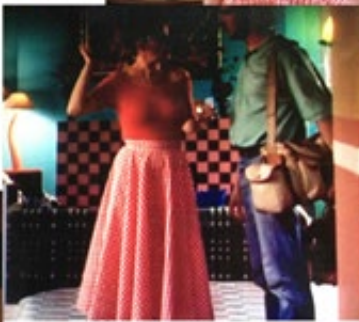
MOODBOARD ALMODOVAR kadry z filmów

Złe wychowanie

Kika

MOODBOARD ALMODOVAR kadry z filmów

Volver

Wysokie obcasy

Wszystko o mojej matce

Kwiat mego sekretu

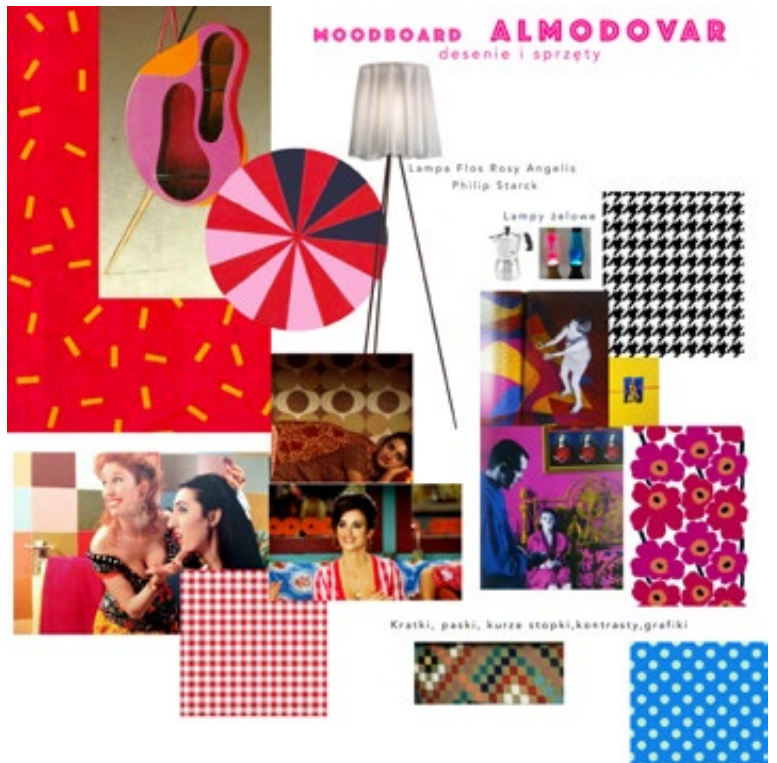

Porozmawiaj z nią

Porozmawiaj z nią

MOODBOARD ALMODOVAR desenie i sprzęty

Lampa Flos Rosy Angelis Philip Starck

Lampy Zielone

Kratki, paski, kurze stopki, kontrasty, grafiki

Anna Burzyńska

Pisarka, dramatopisarka, scenarzystka. Prowadzi Katedrę Teorii Literatury na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego, wykłada także w Studium Literacko-Artystycznym UJ. Zajmuje się związkami najnowszej filozofii i wiedzy o literaturze, a także estetyką postmodernizmu. Jest autorką kilkudziesięciu prac naukowych o ponowoczesności i postmodernizmie, między innymi książki *Dekonstrukcja i interpretacja* (2001), za którą otrzymała Nagrodę „Literatury na Świecie” w dziedzinie literaturoznawstwa, translatologii i leksykografii. Opublikowała między innymi powieść *Fabulant. Powiastka intertekstualna* (1997) oraz tomy dramatów: *Nicland. Cztery sztuki teatralne* (2004) i *La mayoría de los suicidios ocurre en domingo / Hombres al borde de un ataque de nervios* w przekładzie na język hiszpański (2006).

Jej sztuki zostały przetłumaczone między innymi na języki: niemiecki, francuski, hiszpański, kataloński, włoski, słowacki, czeski, bułgarski i były wystawiane na deskach teatrów polskich i zagranicznych. Tragikomedia *Najwięcej samobójstw zdarza się w niedzielę* otrzymała pierwszą nagrodę na I Ogólnopolskim Konkursie na Polską Sztukę

Współczesną (2003) oraz nagrodę za tekst na X Ogólnopolskim Konkursie Na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej (2004). Sztuka została przetłumaczona na język niemiecki i w czerwcu 2004 roku zaprezentowano ją w Staatstheater w Norymberdze. W marcu 2005 roku w Teatrze Ludowym w Krakowie odbyła się prapremiera sztuki *Surwiwal*, która znalazła się w ścisłym finale XI Ogólnopolskiego Konkursu Na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. Na zamówienie reżysera Piotra Łazarkiewicza powstała sztuka *Mężczyźni na skraju załamania nerwowego* wystawiona w Teatrze Miejskim im. W. Gombrowicza w Gdyni (2006) i w Teatrze Bajka w Warszawie (2008). Dramat doczekał się także premiery w Teatrze Polskiego Radia (2006) oraz przekładu na język hiszpański i w listopadzie 2004 roku zaprezentowano go na scenie Teatro Fernando Reyes w Madrycie. Napisana przez nią sztuka *Cafe Luna*, zainspirowana klimatem filmów Pedra Almodóvara, została wystawiona w reż. Józefa Opalskiego w Teatrze Miejskim im. W. Gombrowicza w Gdyni (2016). W latach 2006–2016 pełniła funkcję kierownika literackiego Teatru im. J. Słowackiego w Krakowie.

Anna Wieczur-Bluszcz

Reżyserka teatralna, filmowa i radiowa, scenarzystka, coach. Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie – filii we Wrocławiu, Mistrzowskiej Szkoły Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy, Podyplomowych Studiów Marketingu Kultury w Instytucie Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Warszawskiego oraz Podyplomowych Studiów Coachingu w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej i Laboratorium Psychoedukacji w Warszawie.

W latach 1999–2007 była związana z Teatrem im. H. Modrzejewskiej w Legnicy. Jako reżyserka teatralna zadebiutowała w 2001 roku spektaklem *O stale obecnych* na podstawie wierszy ks. Jana Twardowskiego dla Teatru Małych Form w Londynie. Realizuje słuchowiska w Teatrze Polskiego Radia, za które otrzymała wiele nagród, między innymi za reżyserię

Mizantropa Molièra na Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” w Sopocie w 2012 roku, Grand Prix na tymże festiwalu za słuchowisko *Podróż na księżyc* Moniki Milewskiej w 2015 roku, Grand Prix dla najlepszego spektaklu dla dzieci i młodzieży za reżyserię słuchowiska Aleksandry Chmielewskiej *Tam gdzie mieszka cisza* w 2016 roku i nagrodę za reżyserię *Lento rubato* Marka Kochana w 2017 roku.

Jej debiut filmowy *Być jak Kazimierz Deyna* (2012) został nagrodzony Wielkim Jantarem oraz Jantarem za zdjęcia i rolę kobiecą na Koszalińskim Festiwalu Debiutów Filmowych „Młodzi i Film”. Za realizację spektaklu z cyklu Teatroteka WFDiF *Krzywy domek* Anny Wakulik otrzymała Gold Remi Award na WorldFest-Houston International Independent Film Festival w Houston w 2018 roku.

Ewa Gdowiok

Scenografka i kostiumografka. Absolwentka Wydziału Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Realizuje różne formy scenografii w teatrze, filmie, reklamie i wystawiennictwie – od spektaklu *Wielki wybuch* na otwarcie Centrum Nauki Kopernik (reż. Peter Greenaway, 2010) przez serial satyryczny *La La Poland* Wawrzyńca Kostrzewskiego (2018), scenografię do koncertu *HEY Unplugged*, po cykl ekranizacji teatralnych z cyklu *Teatroteka* WFDiF, nagradzanych na festiwalach w kraju i za granicą (*Krzywy domek* Anny Wakulik w reż. Anny Wieczur-Bluszcz na Teatrotece FEST i *WorldFest-Houston*, *Walizka* Małgorzaty Sikorskiej-Miszczuk w reż. Wawrzyńca Kostrzewskiego i *Holzwege* w reż. Tomasza Cyza na Teatrotece FEST). Zrealizowała scenografię do dziewięciu spektakli z tego cyklu, wyprodukowanych przez Wytwórnę Filmów Dokumentalnych i Fabularnych w Warszawie. Ma na swoim koncie również liczne spektakle dramatyczne i muzyczne. Z Anną Wieczur-Bluszcz zrealizowała spektakle: *Kasieńka* Sary Crossan w Miejskim Teatrze Miniatura w Gdańsku (2017), *roz/CZAROWANIE* Grzegorza Staszaka w Teatrze Ochoty w Warszawie (2018)

i *Pluca* Duncana Macmillana w Teatrze im. Ludwika Solskiego w Tarnowie (2018, nagroda na Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona”) oraz teatry telewizyjnej: *Żabusia* Gabrieli Zapolskiej (2018), *List z tamtego świata* Kornela Makuszyńskiego (2019). Z przedstawień muzycznych zrealizowała kilka operetek i musicali: *Kraina uśmiechu* Franza Lehára w reż. Jarosława Ostaszkiewicza (2004) i *Pewien mały dzień* w reż. Andrzeja Gałły – oba w Teatrze Muzycznym Capitol we Wrocławiu, *High School Musical* w reż. Tomasza Dutkiewicza w Gliwickim Teatrze Muzycznym (2009), *Carmen Latina* w reż. Tomasza Dutkiewicza w Teatrze Powszechnym im. J. Kochanowskiego w Radomiu (2010), *Kiedy świat był młody* Pawła Kamzy w Teatrze Polskim w Poznaniu (2008).

Prowadzi zajęcia w warszawskiej Akademii Fotografii, gdzie przekazuje wiedzę z zakresu estetyki w kontekście historycznym z uwzględnieniem zdobyczy designu i zasad ergonomii. W wolnych chwilach ilustruje książki (seria *Mysza* Tomasza Matkowskiego) i realizuje własne krótkie formy filmowe.

Mateusz Dębski

Kompozytor i pianista. Ukończył studia kompozytorskie w klasie prof. Marcina Błażewicza w Akademii Muzycznej (obecnie Uniwersytecie Muzycznym) im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Absolwent szkoły muzycznej I i II stopnia w klasie fortepianu i klarnetu oraz liceum w klasie o profilu teatralno-estradowym.

W 2014 roku podczas Festiwalu Transatlantyk zdobył główną nagrodę w międzynarodowym konkursie natychmiastowej kompozycji i improwizacji do filmu – *Transatlantyk Instant Composition Contest* – otrzymując tytuł *Transatlantyk Instant Composer 2014*.

Pisze przede wszystkim muzykę teatralną, ale także utwory symfoniczne, kameralne, chórne i piosenki. Jest laureatem kilku konkursów kompozytorskich: za *Crux fidelis* na chór mieszany a cappella otrzymał I nagrodę na II Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim na Chóralną Pieśń Pasyjną w Bydgoszczy, natomiast za pieśń do słów Tadeusza Różewicza *Jak dobrze* na baryton, altówkę i fortepian przyznano mu II nagrodę na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim w Gliwicach.

Jako kompozytor i pianista współpracuje z warszawskimi teatrami, między innymi z Ateneum, Polskim, Studio, Capitołem,

Collegium Nobilium i Bajem, a także z Teatrem Animacji w Poznaniu oraz Teatrem Polskiego Radia. Od 2011 roku jest wykładowcą na Wydziale Aktorskim Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie. Z grupą absolwentów warszawskiej AT współtworzy Kabaret Macieź, z którym w 2009 roku zdobył Grand Prix na XXV Przeglądzie Kabaretów PaKA w Krakowie.

Od 2011 roku związany z Och-Teatrem. Skomponował muzykę do spektaklu *AAA zatrudnimy clowna* Mateia Visnieca w reż. Marcina Hycnara (2011) i do spektaklu *Dobry wojak Szwejk idzie na wojnę* w reż. Andrzeja Domalika (2017), zaś w 2012 roku wystąpił wraz z Kabaretem Macieź na scenie Och-Cafe Teatr, a na Dużej Scenie w spektaklach *Maria Callas. Master Class* w reż. Andrzeja Domalika (2015) i *Bal manekinów* w reż. Jerzego Stuhra (2018).

Laureat nagród i wyróżnień, między innymi za muzykę do spektaklu *Cale królestwo króla* w reż. Marcina Jarnuszkiewicza podczas XIX Międzynarodowy Festiwal Teatrów dla Dzieci i Młodzieży KORCZAK (2015) oraz za muzykę do spektaklu *Gęś, Śmierć i Tulipan* także w reż. Marcina Jarnuszkiewicza na XXVII Opolskim Festiwalu Teatrów Lalek (2015).

Anna Iberszer

Choreografka, aktorka teatralna i filmowa. Absolwentka reżyserii dźwięku Akademii Muzycznej w Warszawie. Tancerka tango i flamenco. Jest autorką choreografii do kilkudziesięciu spektakli teatralnych, między innymi: *Na czworakach* w reż. Kazimierza Kutza w Teatrze Narodowym w Warszawie (2001), *Tango Piazzola* w Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie (2007), *Nasza klasa* w Teatrze na Woli im. T. Łomnickiego (2010), *Tango Nuevo* w Teatrze Muzycznym im. D. Baduszkowej w Gdyni (2011), *Młody Stalin* w Teatrze Dramatycznym w Warszawie (2013) czy musicalu *Bromba w sieci* w Teatrze ó. Piętro (2014).

Jako aktorka występowała na deskach wielu polskich teatrów, między innymi Teatru Narodowego w *Śnie nocy letniej* w reż. Jerzego Grzegorzewskiego (2001), Teatru Polskiego w Bielsku-Białej w *Mistrz & Małgorzata story* w reż. Roberta Talarczyka (2011), Teatru Syrena i Teatru Komedia. Na stałe związana z Teatrem Polonia i Och-Teatrem, w których gra oraz tworzy choreografię do licznych spektakli. Widzom telewizyjnym znana jako włoska policjantka Francesca w popularnym serialu *Ranczo*.

Paulina Góral

Reżyserka światła, teatrolożka. Absolwentka Wydziału Wiedzy o Teatrze Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie. Pracowała między innymi przy spektaklach TR Warszawa *Częstki kobiety* w reż. Kornéla Mundruczó (2018) i *Holzwege* w reż. Katarzyny Kalwat (2016), oraz przy *Kartotece rozrzuconej* w reż. Radosława Rychcika, zrealizowanej w Teatrze Studio w Warszawie (2018). Współpracuje z teatrami w całej Polsce. Od kilku lat pracuje jako asystentka reżyserki światła Felice Ross przy spektaklach Mariusza Trelińskiego (*Ognisty Anioł*, Teatr Wielki – Opera Narodowa, 2018), Grzegorza Jarzyny (*G.E.N.*, TR Warszawa, 2017) oraz Krzysztofa Warlikowskiego (*Kabaret Warszawski*, Nowy Teatr w Warszawie, 2013).

Małgorzata Domańska

Kostiumograf, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów do filmów, między innymi: *Głosy* w reż. Janusza Kijowskiego, *Pusta klatka* w reż. Leszka Barona, *Dyskoteka* w reż. Roberta Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz czy *Droga powrotna* w reż. Jerzego Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów między innymi do *Wielkiego Szu* w reż. Sylwestra Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. Tomasza Żygadły, *Lubię nietoperze* w reż. Grzegorza Warchoła, *Oskara* w reż. Marka Piwowskiego, a także dwóch spektakli Teatru Telewizji: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych: *Męskie-żeńskie* w reż. Krystyny Jandy oraz miniatur Joanny Szczepkowskiej *Garderoba damska*. Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii Kowalskiej* w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu w reż. Macieja Domańskiego, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* w reż. Bohdana Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* w reż. Grzegorza Warchoła.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku istnienia obu scen, zrealizowała kostiumy między innymi do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na Placu Konstytucji*, *Seks dla opornych*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Współpracowała także przy spektaklach *Zaświaty, czyli czy pies ma duszę?* w reż. Marii Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. Magdy Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. Stanisława Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała między innymi do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Biała bluzka* w reż. Magdy Umer, *Kontrakt* w reż. Krystyny Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. Marii Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. Grzegorza Warchoła, *Romanca* w reż. Wojciecha Malajkata czy też *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde* w reż. Jakuba Porcari, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa, *Winnego* w reż. Stanisława Brejdyganta. Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 100 przedstawień.

Jacek Laszczkowski

Tenor, sopranista, pedagog. Absolwent Akademii Muzycznej w Warszawie. Jako student zadebiutował w wiedeńskiej Kammeroper partią Ernesta w *Don Pasquale* Donizettiego. Dwukrotny stypendysta Ministra Kultury i Sztuki. Zwycięzca Międzynarodowego Konkursu Wokalnego w Vercelli (1991) i finalista konkursu w Tuluzie (1992). Śpiewał na scenach Hamburgische Staatsoper, Bayerische Staatsoper w Monachium, Palais Garnier w Paryżu, Semperoper w Dreźnie, Royal Opera House w Londynie, mediolańskiej La Scali oraz Teatrze Wielkim – Operze Narodowej. Uczestniczył w wielu prawykonaniach oper współczesnych. W dorobku posiada także role w kilku polskich filmach fabularnych, między innymi główną rolę w filmie *Dusza śpiewa* Krzysztofa Zanussiego. Zajmuje się również pracą pedagogiczną. Czasopismo „Opernwelt” przyznało mu tytuł Śpiewaka Roku (2003), a w TV Arte powstał film-portret, ukazujący wszechstronność artysty (2007). W 2012 roku został uhonorowany srebrnym medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

Magdalena Kłosińska

Z Fundacją Krystyny Jandy na Rzecznictwo Kultury związana od samego początku, zaczynała w Teatrze Polonia przy pracy nad spektaklem *Stefcia Ćwiek w szponach życia* w reż. Krystyny Jandy. Potem była inspicjentką wielu przedstawień zarówno w Teatrze Polonia (między innymi *Wątpliwość* Johna Patricka Shanleya w reż. Piotra Cieplaka, *Ojciec polski* Michała Walczaka, *Miłość ci wszystko wybaczy* Przemysława Wojcieszka, *Piękny nieczuły* Jeana Cocteau w reż. Edwarda Wojtaszka, *Klaps! 50 twarzy Greya* w reż. Johna Weisgerbera, *Alicja po drugiej stronie lustra* Lewisa Carrolla w reż. Przemysława Jaszczaka (z grupą PAPAHEMA), *Krzęśła* Eugène'a Ionesco w reż. Piotra Cieplaka, jak i w Och-Teatrze, między innymi *AAA zatrudnimy Clowna* Mateia Visneca w reż. Marcina Hycnara, *Wąsy* i *Miss HIV* Macieja Kowalewskiego, *Mayday* i *Mayday 2* Raya Cooneya w reż. Krystyny Jandy oraz w Och-Cafe Teatr: *Pierwsza Dama* M. Kilburg Reedy w reż. Grzegorza Warchoła, *Romanca* Jacka Chmielnika w reż. Wojciecha Malajkata.

Uwielbia chodzić po górach w doborowym towarzystwie, interesuje się historią himalaizmu, a także kosmologią i metafizyką. Z pasji jest masażystką.

PATRON MEDIALNY SPEKTAKLU

Pierwsze
Radio
Informacyjne

INNOWACJA! DIAMENTOWY NOŚNIK

JANDA

b ą d ż p r a w d z i w a ...

PIELĘGNACJA NA MIARĘ NASZYCH CZASÓW *na tu i teraz*

Nowoczesna ochrona i pielęgnacja w jednym.

TECHNOLOGIA KOMPAKTOWEJ OCHRONY MŁODOŚCI

Połączenie skumulowanej pielęgnacji przeciwzmarszczkowej, przeciwstarzeniowej i potrójnej ochrony przed zanieczyszczeniami cywilizacyjnymi.

NOWOŚĆ! DIAMENTOWY NOŚNIK!

Ponadprzeciętna ochrona komórek skóry przed przedwczesnym starzeniem.

SYSTEM POTRÓJNEJ OCHRONY

Bariera przed: zanieczyszczonym powietrzem, światłem niebieskim, promieniowaniem UV.

DWIE STABILNE FORMY WITAMINY C
W WYSOKICH DAWKACH w *kremie na noc*
oraz **BIO-WITAMINA C**
w *rozświetlającym serum*.

JEDWABISTA, SATYNOWA KONSYSTENCJA KREMU

zwiększa komfort stosowania dając uczucie relaksu natychmiast po użyciu.

Polecam. ♥ *Krystyna Janda*

Wypróbuj wszystkie produkty linii *na tu i teraz*: *krem na noc*, *krem na dzień*, *rozświetlające serum* i *krem pod oczy*.

Dostępne w drogeriach **ROSSMANN** i na janda.pl

Multikino

WIĘCEJ NIŻ KINO

PREMIERY FILMOWE | KONCERTY
OPERY | BALET | TEATR
VR | TRANSMISJE SPORTOWE

Multikino jest pierwszym operatorem, który w 1998 roku uruchomił w Polsce kino wieloekranowe. Od tego czasu wyznacza najwyższe standardy w budowie i prowadzeniu kin. Należy do Grupy VUE Entertainment – lidera na europejskim rynku kinowym. Multikino jest operatorem 32 kin w 27 miastach Polski z łączną liczbą 258 ekranów.

Multikino Złote Tarasy w Warszawie to najnowocześniejszy obiekt sieci. Posiada ekskluzywną Salę Premierową na 777 osób oraz największy w Europie ekran przystosowany do projekcji cyfrowej (prawie 300 m²). Ponadto działa w nim nowoczesna sala umożliwiająca oglądanie seansów w technologii VR (virtual reality) – Multikino VR by Samsung. Dzięki wyposażeniu sal kinowych w projektory BARCO i systemy do projekcji trójwymiarowej Dolby 3D Multikino znajduje się w gronie światowych liderów kinowej cyfryzacji.

Multikino to więcej niż kino. Oferuje zarówno największe i najbardziej oczekiwane premiery filmowe, jak i koncerty, maratony, transmisje sportowe, opery HD, „Kino Na Obcasach”, „Multibabykino” oraz wiele więcej. Od lat jest partnerem najważniejszych festiwali filmowych w Polsce, w tym Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni, Camerimage oraz Warszawskiego Festiwalu Filmowego.

 www.multikino.pl

 [/MultikinoPolska](https://www.facebook.com/MultikinoPolska)

 [/multikino_polska](https://www.instagram.com/multikino_polska)

PRZED W /AN/ TRAKCIE NAD

zawsze blisko sztuki // amaristo.pl

Agencja Cateringowa / Bufet Teatru Polonia /
Galeria Przy Teatrze / Instytut Cafe & Bar / Och Cafe //

TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ
TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Szanowni Państwo,

zwracamy się z propozycją dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół Teatru Polonia i Och-Teatru, które powołaliśmy jesienią 2014 roku przy naszej Fundacji. Jego celem jest stworzenie nowej w Polsce tradycji współfinansowania przedsięwzięć artystycznych teatrów przez indywidualnych odbiorców.

Czerpiąc inspirację z popularnych za granicą wzorców, proponujemy Państwu wejście do grona Widzów, którzy wspierają teatr finansowo, tym samym stając się nie tylko entuzjastami sztuki, ale i jej mecenasami.

Przygotowaliśmy trzy modele wspierania Teatru Polonia i Och-Teatru, na każdym poziomie oferując rozmaite korzyści, od zniżek na bilety po zaproszenia na premiery i wsparcie indywidualnego opiekuna. Zapraszamy do zostania naszym Sympatykiem, Darczyńcą lub Mecenasem. Każdy z tych modeli związany jest z roczną opłatą, która przyczyni się do powstania kolejnych produkcji w naszych teatrach.

Serdecznie witamy w gronie Mecenasów: Panią Annę Stopkę, Panią Monikę Sjöholm, Państwa dr Ludmillę i dr. Michaela Bielickich, Państwa Renatę i Rafała Osieckich, Państwa Edytę Kurpiel-Placek i Adama Placka oraz Państwa Martynę i Grzegorza Daniłowiczów.

Dziękujemy Państwu za okazane wsparcie.

Jeżeli byliby Państwo zainteresowani szczegółami oraz sposobem dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół, prosimy o kontakt drogą telefoniczną pod numerem +48 660 582 777 lub drogą mailową: towarzystwo@teatrpolonia.pl.

Twórzmy razem teatr, dla siebie i dla innych.

Z wyrazami szacunku,
Zespół Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury

Doradca
prawny
teatrów:

Partner
premier:

A//.ARISTO

Mecenas
technologiczny
teatrów:

Konsultacje
merytoryczne:

Patroni medialni:

Wsparcie
promocyjne:

Partner
teleinformatyczny
teatrów:

Program
wydrukowano w:

Projekt
graficzny:

Zdjęcie portretowe Anny Sroki-Hryń do plakatu: **Katarzyna Wieder/papochstudio.pl**

Zdjęcia z prób: **Katarzyna Kural-Sadowska**

Projekt plakatu: **Andrzej Kłosiński**

Kostiumy uszyto w pracowni **Macieja Kani**.

Kasa i foyer teatru są wynajmowane od **m.st. Warszawy – Dzielnicy Śródmieście**.

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE RADY FUNDACJI

Jerzy Karwowski, Janusz Jaworski,
Ernest Jędrzejewski, Marcin
Gędziowski

DYREKTOR TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Marcin Pieszczyk

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafranski

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Barbara Bogucka, Joanna Różańska

ASYSTENT KRYSYNY JANDY

Maciej Łysakowski

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Alicja Przerazińska, Anna Popławska

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Klaudyna Desperat, Agnieszka Kubaś

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska-Kosmala, Kamila
Mackiewicz, Anna Popławska

WYNAJMY

Anna Janda

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Aleksandra Walasiak, Tomasz Harlejczyk

KASA BILETOWA

Aleksandra Walasiak, Piotr Bajcar,
Miroslaw Gajkowski, Tomasz
Harlejczyk, Cezary Margiela, Tomasz
Płacheta

PRODUCENCI WYKONAWCZY/ INSPICJENCI

Marta Kloc, Magdalena Kłosińska,
Ewa Ratkowska, Jan Malawski,
Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (Scenografia
i Kostiumy), Paweł Szymczyk (Światło
i Dźwięk), Tomasz Rusek (Scena)

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Tatiana Czabańska, Agnieszka
Szczepanowska, Michał Cacko, Adam
Czaplicki, Radosław Grabski, Paweł
Nowicki, Rafał Piotrowski, Paweł
Szymczyk, Michał Tatar, Waldemar
Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Jan Cudak, Łukasz Figa,
Tomasz Przystępny, Rafał Rossa,
Tomasz Rusek, Andrzej Solis,
Mikołaj Styczyński, Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Katarzyna
Marciniak, Agnieszka Rębecka,
Wioletta Saliwon, Zuzanna Szostek,
Hubert Grabowski

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa
Klimaszewska, Maria Pińkowska, Anna
Sokołowska

Dane teleadresowe

Teatr Polonia

ul. Marszałkowska 56
00-545 Warszawa
tel. 22 622 21 32

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00
do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl
bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl

TEATR POLONIA